

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manvscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodiêre

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De S. Vuolfo Iaico.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

VULFI VITA S. * VVOLFI LAICI, SICVT HANC
EX IPSIVS VVOLFI RELATIONE DESCRIPSIT

Cap. 15. lib. 8. historiæ gentis Francorum S. Gregorius Turo-

nensis. Festum eius hoc die 21. Octobris tabule.

Benedictinorum habent.

21. Octobr.
* Epofium

Eccè quo-
modo san-
ctorum re-
liquiae basi-
licas illu-
strant.

ROFECTI in itinere ad * Exosium castrum accessimus, ibique Vulfi laici Diaconum nacli, & ad monasterium eius deducti, benignissime suscepit sumus. Est enim hoc monasteriū quasi milibus octo ab antedicto castro, in montis cacumine locatum, in quo monte magnam basilicam ædificauit, quæm beati Martini, & reliquorum sanctorum reliquijs illustravit. Commorantes autem ibi, petere ab eo cœpimus, vt nobis aliqua de conuersio- nis suæ bono narraret, vel qualiter ad clericatū officium aduenisset, quia erat genere Longobardus. Sed nollebat exponere, vanam tota intentione cupiens gloriam eni- tare. Quem ego terribilibus sacramentis coniurans, pollicitus primò vt nulli quæ referebat expanderem, rogare cœpi, vt nihil mihi de his qua interrogabam occuleret. Cumque diutissim relictatus fuisset, vixit tandem tam precibus, quæm obsecrationibus meis, hæc effatus est:

Dum essem, inquit, puer, & paruulus, auditio beati Martini nomine, nesciens ad- huc vtrum martyr, an confessor esset, vel quid boni in mundo gessisset, vel quæ regio beatos artus tumulo meruisset accipere, iam in eius honorem vigilias celebrabam, ac si aliquid numismatis inter manus aduenisset, elemosynam faciebam. Iamque in maiori ætate proficiens, literas discere studui. Ex quibus priùs scribere potui, quæm ordinem scriptarum literarum scirem. Deindè Aredeo Abbatii coniunctus, ab eoque edoctus, beati Martini basilicam adiij. Reuertensque ille mecum, parumpè pulueris beati sepulcri pro benedictione sustulit. Quem in capsula positum ad colum meum appendit. Deuectis autem nobis ad monasterium eius Lemouicino in termino, acceptam capsulam in oratorio suo locauit. Factum est autem, vt non solùm totam capsam repleret puluis, verum etiam foris inter iuncturas, vbi aditum reperire potuit, scateret. Ex hoc mihi miraculi lumine animus magis accensus est, totam spem meam in eius virtute desigere. Deindè territorium Treuiricæ vrbis ex- petij, & in quo nunc eis mōte habitaculum, quod cernitis, proprio labore cōstruxi. Reperi autem hīc Diana simulacrum, quod populus hic incredulus quasi Deum adorabat. Columnam etiam statui, in qua cum grandi cruciati sine vlo pedum stabam tegmine. Itaque cùm hyemis tempus solitò aduenisset, ità rigore glaciali vrebar, vt vngues pedum meorum sèpius vis frigoris excuteret, & in barbis meis aqua gelu connexa, candelarum more dependéret. Magnam enim hyemem regio illa peritpè noscitur sustinere.

Sed cùm nos solitè interrogaremus, quis ei cibus, aut potus esset, & qualiter simulaçra montis illius subuertisset, ait: Potus, cibusque meus erat parum panis & oleris, ac modicum aquæ. Porrò vbi ad me multitudo vicinarum villarum confluere cœpit, prædicabam iugiter nihil esse: Dianam, nihil simulacra, nihilque, quæ eis videbatur exerceri: culturam, indigna etiam esse ipsa, quæ inter pocula, luxuriasque profluas cantica proferebant: sed potius Deo omnipotenti, qui cælū fecit ac terram, dignum esse sacrificium laudis impendere. Orabam etiam sèpius, vt simulacris Dominus dirutis dignaretur populum ab hoc errore discutere. Flexit Domini misericordia mentem rusticam, vt inclinaret aurem suam in verba oris mei, vt scilicet relictis Euerrit Di- idolis Dominum sequeretur. Tunc conuocatis quibusdam ex eis, vt simulacrum hoc anæ simula- immensum, quod elidere propria virtute non poteram, cum eorum adiutorio possem eruere. Iam enim reliqua sigillorum, quæ faciliora fuerant, ipse confregeram. Conuenientibus igitur multis ad hanc Diana statuam, missis funibus trahere cœperunt, sed nihil labor eorum proficere poterat. Tunc ego ad basilicam propero, prostratusque solo diuinam misericordiam cum lachrymis flagitabam, vt quia id humana industria euertere non valebat, virtus illud diuina destrueret. Egressusque post oratio-

Visitat cum
Aredeo Ab-
bate suo S.
Martini re-
liquias.

Construit
ecclesiam,

Eccè quāta
fuerit eius
abstinentia.

Euerrit Di-
anæ simula-
crum.

DE S. VVOLPHO EREMITA ET CONFESS.

1007

orationem, ad operarios veni, apprehensoque fuge, ut primo nixu trahere ceppimus, protinus simulacrum ruit in terram: quod confractum cum malleis ferreis in pulu- rem redigi. Ipsa quoquè hora cum ad cibum capiendum venisse, ita omne corpus meum à vertice usque ad plantam pedis pustulis malis repletum est, ut locus, quem unus digitus tegeret, vacuus inueniri non posset. Ingressus autem basilicam folus, denudauit me coram sancto altario. Habebam enim ampullam oleo plenam, quam de sancti Martini basilica detuleram. Ex qua proprijs manibus omnes artus perunxi, moxque sopori locatus sum. Expergefactus vero circa medium noctis, cum ad cursum reddendum surgerem, ita corpus totum in columnę reperi, ac si nullum super me vclus apparuisset. Quae vulnera non aliter, nisi per inuidiam inimici emissi co- gnoui. Et quia semper ipse inuidet, Deum querentibus nocere conatur. Aduenientibus autem Episcopis, qui me magis ad hoc cohortari debuerant, ut coeptum opus sagaciter explicare deberem, dixerunt mihi: Non est aqua haec via, quam sequeris, nec tu ignobilis Symeoni Antiocheno, qui in columnā insedit, poteris comparari. Sed nec cruciatum hunc te sustinere patitur loci positio. Descende potius, & cum fratribus, quos congregasti tecum, inhabita. Ad quorum verba, quia Sacerdotibus non obedire ascribitur criminis, descendebam, fateor, & ambulabam cum eisdem, ac cibum pariter capiebam. Quadam vero die prouocans me Episcopus longius ad villam, emisit operarios cum scalpis, & malleis, ac securibus, & elicerunt columnam, in qua stare solitus eram. Postridie autem veniens, inueni omnia dissipata, fleuique vehementer, sed erigere nequui, quae destruxerant, ne diceret contrarius iussioni- bus Sacerdotum. Et ex eo tempore cum fratribus, sicut nunc habito, habitare con- tentus sum.

*Quae sequuntur, ex MS. codice monasterij Rubeæ vallis descripsimus,
in quo ipsam penè verbis vita hæc
etiam erat.*

Hic sanctus Vuolfus bonorum semper operum incrementis proficiens, mul- tisque clarus virtutibus, in pace tandem quietus, sepultusq; est in eodem loco eius. in ecclesia quam ipse edificauit, in qua multa apud eius memoriam refe- runtur fieri crebro miracula. Contigit autem cum idem locus ex antiquitate esset neglectus, ut quadam die ob incuriam incendium pateretur. Cumque ec- clesiam & omnia circuitu ignis absumeret, moestii ciues de beati viri reliquijs turbari coeperunt, quia eas velut fracto loculo detectas antiquitas reliquerat. Et eccè sedato igne diligenter intuentes, ossa viri sancti ab hac vltione intacta reperiunt, ac si nullum locus ille incendium esset perpeccus. Ob hanc causam, & maximè quia solitarius erat locus, visum est venerabili Egeberto Treuerorum Episcopo, vt ossa sancti viri in memoratum superius castrum transferrentur, quatenus ibi cum maiori reverentia & custodia haberentur. Initio itaque consilio, cum ex eodem loco præsente Episcopo & clericis vel monachis aliaque populi frequentia deportaretur: eunibus illis, cum iam fluuium præterissent, larga super eos repente pluvia descendit, sed ut tanti viri Dominus meritum ostenderet, per omne quod à prædicto loco ad castrum tende- batur spatium, cum nequaquam imber cessaret, super sancti viri feretrum, nec una pluviæ gutta cedidit. Itaque ab illa inundatione fuit protectus, sicut à supradicta fuerat ignis læsione defensus. Amen.

VITA